

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο óμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 - 6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 539 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2010 ●

● «Ίδε ó άμνός του Θεού ó αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΤΑ ΕΑΝ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Ύποθέσεις και ύποθετικά

Αγάπη, μετάνοια, σκληρότητα. Η άγάπη στο πρόσωπο του Θεού Πατέρα, που δέχεται τό παιδί Του, όταν πληγωμένο έπιστρέφει. Η μετάνοια στο πρόσωπο παιδιού, του άσωτου. Η σκληρότητα στο πρόσωπο του μεγάλου γιου, που δέν έχει ίχνος άγάπης και γι' αυτό μένει έξω άπ' τό σπίτι του Πατέρα.

Στό θεατρικό έργο, στην παραβολή του Άσωτου, τά ύποθετικά είναι πολλά. Ύπάρχουν πολλά «έάν», που μπορεί κανείς νά έρευνήση, γιά νά δει, πώς έφτασε τό παιδί στην άλλοτρίωσι και πώς ξαναβρήκε τό σπίτι τής βασιλείας του Θεού.

Άς δούμε τίς ύποθέσεις και τίς προύποθέσεις, που έσπρωξαν ένα νέο άνθρωπο στην άσωτεία, αλλά και τόν ξανάφεραν στη χαρά και στη χάρι. Άς δούμε τίς συγκυρίες, που συμβάλλουν στην έξάρτησι του κακού ή συνεργούν στην άπεξάρτησι.

Άν δέν έφευγε μόνος!

Άν ó νεώτερος γιός δέν ζητούσε νά φύγει άπ' τό σπίτι του πατέρα, δέν θά έκτυλισσόταν τό δράμα τής άποδημίας. Ώνειρεύτηκε τόν έναντό του έξω άπ' τό σπίτι.

Ό άνθρωπος θέλησε νά φύγει, ν' άπομακρυνθί, ν' άποξενωθί άπ' τό Θεό (Έφεσ. β' 19). Πάσχισε ν' άπαλλοτριωθί τής πολιτείας του Θεού (Έφεσ. β' 12. δ' 18). Άν δέν τόθελε, δέν θάφευγε. Άν δέν έφευγε, δέν θάπεφτε. Άν δέν έπεφτε, δέν θά «ζούσε» τήν έμπειρία τής άμαρτίας και τήν τραγωδία τής ένοχής.

Έφυγε ó γιός. Δοκιμάζοντας τήν έλευθερία του, έμπλεξαν τά φτερά του.

Τό πάθημα του έγινε μάθημα. Στερήθηκε κι εκτίμησε. Πληγώθηκε. Κι ύστερα αναζήτησε. Τ' άγκάθι είναι άγκάθι. «Όύχ άπλως έπέρχεται ή άμαρτία, άλλ' έμπήγνυται» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 24,452).

Μακάρι νά μή δοκιμάση κανείς τήν αυτοεξορία άπ' τό Θεό! Άλλ' άν πρόκειται, από μία ξερή συνήθεια, νά χαθί ό θαυμασμός, προτιμότερο νά Τόν στερηθί γιά νά Τόν αναζητήση. Άπό τήν ψευδαισθησι δέν είναι προτιμότερη ή συναίσθησι;

Ἄν ὁ πατέρας χρησιμοποιοῦσε τή βία!

Ἄν ὁ πατέρας προσπαθοῦσε ἐξ οὐσιαστικά νά κρατήσῃ τό ἐπαναστατημένο ἀγόρι, θά ἦταν καλύτερα; Ἀσφαλῶς ὁ πατέρας θά ἐξάντλησε ὅλα τά μέσα τῆς ἀγάπης, τῆς πειθοῦς, τῆς παρακλήσεως. Καί σέ δάκρυα θά φταίσε, γιά νά κρατήσῃ τό παιδί. Μά δέν τά κατάφερε.

Κάποτε ἡ ἐλευθερία μοιάζει σάν ποτάμι, πού ἡ κακοκαιρία τό κάνει ὀρμητικό. Δέν συγκρατεῖται μέ τίποτε, οὔτε μέ δάκρυα, οὔτε μέ ὑποσχέσεις, οὔτε μέ ἀπειλές. Καί τότε ἀναγκάζεσαι νά πῆς:

—Φύγε, παιδί μου! Ἄφοῦ τό θέλεις!

Κάποτε ἀπό κοντά Σου, Κύριε, μέ διώχει ἡ ἐλευθερία, πού μοῦ ἔδωσες! Θά γίνω δούλος. «Ἄν τῆς ἀμαρτίας ἦς δούλος, οὐδέν ὄφελός σοι τῆς ἐλευθερίας» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 18,540).

Τί μένει στόν πατέρα τῆς παραβολῆς; Ἡ ἐλπίδα. Κάπου θά σκοινιάσῃ ἡ ξέφρενη ἐλευθερία καί θά κἀνῃ στροφή 180 μοιρῶν. Τότε ἡ ἐλευθερία τῆς πτώσεως θά γίνῃ ἐλευθερία τῆς ἀναστάσεως.

Μήν ἀπελπίζεστε, ὅταν ἐξαντλώντας κάθε μέσο, ἀποδέχεστε κατ' ἀνάγκην πρᾶξι ἀποδράσεως. Ἴσως πρέπει καί ἡ ἀγάπη τῶν γονιῶν καί ἡ μετάνοια τοῦ ἀσώτου νά βαφτιστοῦν μέσα στά δάκρυα.

Ἄν ὑπῆρχε ἡ μητέρα!

Δέν ξέρουμε, ἂν ἔλειπε ἡ μητέρα. Πάντως δέν ἐμφανίζεται. Ἡ στοργή τῆς μάνας εἶναι δυνατόν νά συγκρατήσῃ τό παιδί στήν οικογενειακή φωλιά. Ἄν βέβαια ἡ μητέρα ἀγαπᾷ σωστά τά παιδιά της...

Ὁ Θεός Πατέρας ἐμπιστεύεται τά παιδιά Του στήν ἐπί γῆς Μητέρα: στήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία γι' αὐτό ὑπάρχει. Νά τηρῇ τά παιδιά της στήν ἀληθινή ἐλευθερία. Μήπως γιά κάθε ἀποστασία φταίει καί ἡ ἀπουσία τῆς μητέρας, ἡ ἔλλειψις ποιμαντικῆς μέριμνας;

Ἄν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός!...

Ἄν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἔδειχνε καλύτερη συμπεριφορά, ἴσως νά μή κλωτσοῦσε ἔτσι ὁ μικρός.

Ἦταν «καλόπαιδο» ὁ μέγας, μά χωρίς ἀγάπη. Τό φίδι, πού λέγεται φθόνοσ, εἶχε πνίξει τήν ἀγάπη.

Ἡ ἀποκλειστικότητα στό θρησκευτικό χῶρο. Ἡ χριστιανική «παρέα» καταντᾷ στενό κύκλωμα. Δέν χωράει ὁ ἄλλος!

Ἴσως νά μήν ἔφευγε ὁ μικρός ἂν στήν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ του εὑρίσκε ἄνεσι καί χαρά. Ἴσως ἡ στυνγνότητα τοῦ «καλοῦ» νά τόν ἔκανε νά πῆ:

—Δέν πάει ἄλλο! Θά φύγω...

Πότε θά γίνῃ ἡ στάσις μας μαγνήτης;

Ἄν ὁ πατέρας ἔδινε ἀφορμή!

Ὁ πατέρας (εἰκόνα τοῦ Θεοῦ) ἦταν δίκαιος. Στή μοιρασιά τῆς περιουσίας δέν ἀδίκησε τό παιδί του, κι ἄς ἤξερε, πῶς ἡ ἀσωτεία θά τοῦ τᾶτρωγε ὅλα. «Καί διείλεν αὐτοῖς τόν βίον» (Λουκ. ε' 12). Ἐνα τόν ἐνδιέφερε: Νά διατηρήσῃ ὁ γυιός καλή εἰκόνα ἀπ' τό σπίτι. Σάν νά τοῦλεγε:

—Ὅπως λειτούργησε, παιδί μου, ἡ δικαιοσύνη μου, ἔτσι λειτουργεῖ καί ἡ ἀγάπη μου. Σέ περιμένει. Κι ὅπως σοῦ δώσω καί τήν οὐσία, τήν καρδιά μου.

Σέ μάς, πού ἦδη ὁ Κύριος ἀφειδώλευτα ἔχει προσφέρει τήν ἀγάπη Του, στέλνεται διαφορετικά τό μήνυμα:

—Ὅπως ἔδωσα τήν ἀγάπη μου, ἔτσι θά λειτουργήσῃ καί ἡ δικαιοσύνη μου...

Ἄν καταντοῦσε φρικτό ἐξάρτημα!

Ἄν εἶχε ἀφεθῆ πέρα γιά πέρα στήν παρέα τῶν φίλων! Ἴσως νά φτανε στό σκαλοπάτι τοῦ ἀγύριστου. Οἱ φίλοι καί τόν ξεμάλισαν καί τοῦ ρούφηξαν τό βίος του. Τό κύκλωμα τόν ἀγκάλιασε ἀσφυκτικά.

Μά σάν ξύπνησε ἀπ' τό ἀπατηλό ὄνειρο, βρέθηκε μόνος. Ὅλοι εἶχαν κάνει φτερά, ἀφοῦ τῆς ἀμαρτίας ἡ παρέα σπρώχνει σκληρά στή μοναξιά.

Εὐτυχῶς! Τήν χρειάζοταν αὐτή τή μοναξιά. Τόν ἀφησαν λίγα μόλις χιλιοστά πρὶν ἀπ' τό γκρεμό. Δέν θά μποροῦσε νά τοῦχαν δώσει καί τήν τελευταία σπρωξιά γιά τό χάος; Θᾶχαν ἐξαφανιστῆ τά ἴχνη του.

Κάπου φρενάρει ο συρμός. Κι αρχίζει ή... άπόσυρσις. Σύρεσαι. Παρασύρεσαι. Διασύρεσαι. Επί τέλους, άποσύρεσαι.

Άν άναδεικνύοταν «μεγάλος»!

Άν τό όνειρο τής «εϋτυχίας» γινόταν πραγματικότητα, δέν θαχε διάθεσι νά γυρίση. Μέ τόσα λεφτά γιατί νά μή γινόταν ένας καλλιτέχνης, ένας έμπορος ναρκωτικών, ένας άρχιμαφιόζος; Γιατί;

Κατάντησε στην πείνα. Άν κατέληγε στην άγκαλιά τής χλιδή; Θα κοιμόταν ναρκωμένος. Ποτέ δέν θα ξυπνούσε.

Όλα θά τά κέρδιζε, έκτός άπ' τή μετάνοια. Συνήθως ή μετάνοια μαζεύει τά συντρίμμια.

Άν γινόταν ό «φτασμένος», θά ίσχυε τό άλλο «έάν»: «Τί όφελήσει άνθρωπον, εάν κερδήση τόν κόσμον όλον και ζημιωθή τήν ψυχήν αυτού;» (Ματθ. ιστ' 26).

Άν δέν έρχόταν ή θεομηνία!

Άν δέν ξεσποϋσε ή θεομηνία, ό λιμός, δέν θά ξυπνούσε άπ' τό λήθαργο. «Έγένετο λιμός ισχυρός... και αυτός ήρξατο ύστερείσθαι» (Λουκ. ιε' 14).

Η δοκιμασία είναι ή καμπάνα του Θεού, πού χτυπά δυνατά.

Η πείνα! Λαχτάρα για τό Θεό.

Ό πόνος! Τοκετός για τή μετάνοια.

Άν δέν έφτανε στό Άμήν!

Κάποτε όλα τελειώνουν. Στερεύουν τά χρήματα. Σβήνουν οι σωματικές δυνάμεις. Φεύγουν οι γύρω. Παραμένεις ό αδύνατος. Τότε ζητάς τόν Δυνατό.

Μόλις έφτασε στό «άμήν» κάθε άνθρωπινου παράγοντα, ξαναλειτούργησε τό θαύμα.

Όταν όλα τά χάνης, τότε θυμάσαι τό Θεό, άρκει νά μήν έχης χάσει πέρα για πέρα τήν έλευθερία και τήν έλπίδα.

Τό θαύμα θεμελιώνεται πάνω στο άνθρωπινό μηδέν.

Η μετάνοια χτίζεται πάνω στο «άμήν», στο τέλος τής άμαρτίας.

Μηδέν στά ύλικά. Μά δέν είχε έκμηδενιστή ή έλευθερία του. Υπήρχαν ύπο-

λείμματα έλευθερίας. Αύτά τοϋδωσαν τή δυνατότητα τής στροφής. Μετά τήν καταστροφή ή έπιστροφή.

Άν ήταν χωρίς άπασχόλησι!

Κάποιος τσιφλικής τόν έβαλε νά βόσκη χοίρους. Σάν άμοιβή, λίγα χαρούπια.

Ένεσις ζωής. Καλύτερα νά βόσκης γουρούνια, παρά νά κυλιέσαι σάν κι αύτά.

Ό άγνωστος τόν προσέλαβε στη δουλειά του. Μικρή άγάπη. Τόν περιμένει ή μεγάλη άγάπη. Σέ λίγο θά τόν προσλάβη ό πατέρας στην άγκαλιά Του.

Ό Θεός όλους μάς προσέλαβε μέ τήν ένανθρώπησι Του. Κι όλους μάς ξαναπροσλαμβάνει μέ τή μετάνοιά μας.

Άν δέν είχε πίστι!...

Υψώνονταν βουνά μπροστά του τά έμπόδια. Ψηλότερα του τάκαναν οι πειρασμοί. Άνυπέμβλητα ό Διάβολος.

● Και αν έχη πεθάνει ό πατέρας!

● Είμαι πολύ μακρυνά. Τά πόδια μου θ' άντέξουν; Και μέ ποιά μούτρα θ' άτενίσω τόν πατέρα; Δέν κάθομαι καλύτερα έδώ, «κι ό,τι βρέξει, άς κατεβάσει!»

● Κι αν βρω τήν πόρτα του κλειστή; Κι αν έχη γκρεμιστή τό σπίτι;

● Κι αν ό πατέρας δέν μέ θέλη; Τόν ρεζίλιψα!

● Κι αν άντιμετωπίσω τό βλέμμα του αϋστηρό; «Φύγε, αλήτη! Φύγε! Δέν θέλω νά σε ξέρω. Έχεις και τή θρασύτητα νάρχεσαι στο σπίτι, πού τό πρόδωσες...».

Άν μου μιλήση έτσι;

Άπαντήσεις στους λογισμούς

Δέν νικήθηκε από τέτοιους άπαισιόδοξους λογισμούς. Τό θύμα τής άπάτης πιστεψε στο θαύμα τής άγάπης.

Δέν θάχη πεθάνει. Ό Πατέρας ζή και περιμένει. Τό σπίτι του πατέρα δέν γκρεμίζεται. «Πύλαι άδου ού κατισχύουσιν» (Ματθ. ιστ' 18). Η Έκκλησία είναι τό καταφύγιο τής άγάπης, ή ύποδοχή των άμαρτωλών, πού μετανοούν.

Δέν θά μέ διώξη ό πατέρας. Είμαι σίγουρος. Η τελευταία του ματιά μέ ενισχύει. Σάν νά μουλέγε:

—Φεύγεις! Έγώ σέ περιμένω, παιδί μου. Σέ θέλω...».

Ὁ Θεός ὅλους τούς θέλει. «Θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Α΄ Τιμ. β΄ 4).

Δέν θά βρῶ τήν πόρτα κλειστή. Δέν κλείνει ἡ πόρτα τῆς ἀγάπης!

Δύο κλειδιά δέν χάνονται σέ τούτη τή ζωή. Τό κλειδί τῆς ἀγάπης, πού τόχει ὁ Θεός ἀπό μέσα, καί τό κλειδί τῆς μετανοίας, πού τό χειρίζεται ὁ ἀνθρώπος ἀπ' ἑξῆς.

*Ἄν καί τήν ἀξίζω, δέν θά συναντήσω σκληρότητα. Μέ περιμένει, ὄχι νά μέ τιμωρήσῃ, ἀλλά νά μέ συγχωρήσῃ.

***Ἄν δέν συναίσθανόταν!...**

Ἡ συναίσθησις πηγάζει ἀπ' τό λογιστικό τῆς συνειδήσεως καί ὁδηγεῖ στή λειτουργία τῆς ἐξομολογήσεως.

Συναίσθησις εἶναι νά βροῦμε τόν ἑαυτό μας, νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας, νά καταδικάσουμε τόν ἑαυτό μας. «Εἰς ἑαυτὸν ἔλθων...». Ἡ συναίσθησις ὁδηγεῖ στή διψα τῆς ἀγάπης τοῦ Σταυροῦ.

***Ἄν δέν μπορούσε!**

Δέν τόν ἄφησε ὁ Θεός νά παραλύσῃ. Τοῦ εἶχαν ἀπομείνει μερικές δυνάμεις. Πιὸ δυνατὴ ἢ νοσταλγία. Δυὸ οἱ φωνές, πού ἄκουγε μέσα του.

- Ἡ μιά: «Κάτσε»!
- Ἡ ἄλλη: «Σήκω»!

*Ἄν νικοῦσε ἡ πρώτη, θάμενε ἀετός δεμένος στή λάσπη. Νίκησε ἡ δεύτερη. Σηκώθηκε ἀποφασιστικά. «Ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα» (Λουκ. ιε΄ 18).

***Ἄν δέν ὠμολογοῦσε!**

*Ἄν γύριζε, ἀλλά δέν ὠμολογοῦσε τὰ ἁμαρτήματά του! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι θεραπευτικὴ γιὰ ὅποιον ὁμως ὠμολογεῖ τὰ παθήματά του. «Ἐάν ὠμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστὸς ἐστί καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῆ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθάρσις ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας» (Α΄ Ἰωάν. α΄ 9).

Ὁμολογεῖ. Ἐξομολογεῖται. Ἀφήνει τίς ἁμαρτίες του στὰ πόδια τοῦ Πατέρα.

«Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» (Λουκ. ιε΄ 18).

***Ἄν ἦταν στιγματισμένος!**

*Ἄν ἐπέστρεφε στιγματισμένος ἀπὸ μολυσματικὴ ἀσθένεια, ὅπως σήμερα τό *ἐητζ*, ποιά θάταν ἡ ὑποδοχὴ του; Θά προλάβαινε ἄλλωστε νά ἐπιστρέψῃ;

Ἡ ἁμαρτία τοῦ εἶχε πληγώσει τήν ψυχή, ἀλλά στό σῶμα εἶχε ἀπομείνει ἡ ἀναγκαῖα δύναμις. Πόσοι ἄλλοι ἐξοιτώνονται καὶ σωματικά, ὅταν μάλιστα βρεθοῦν σέ κύκλωμα ἐμπόρων τοῦ θανάτου!

*Ἄν στό μεταξύ εἶχε πεθάνει, θάχε χαθῆ μιά γιὰ πάντα. Κάποτε «κολοβώνει» ὁ Θεός τίς ἁμαρτίες, ὥστε νά μὴ φτάσῃ ὁ ἀνθρώπος στό ἀδιέξοδο. «Εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ» (Ματθ. κδ΄ 22).

***Ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ μόνχος!**

*Ἄν δέν ἔσφαζε ὁ πατέρας τό μόνχο τό σιτευτό!

—Πατέρα, τί χρωστάω γιὰ ὅσα ἔπραξα;

Συγκλονιστικὴ ἢ πατρικὴ ἀπάντησις:

—Εἶναι ὅλα πληρωμένα. Ἐχω θυσιάσει τό μόνχο μου τό σιτευτό, τὸν Υἱό μου τὸν ἀγαπητό, γιὰ σένα.

***Ἄν ξανάφευγε!**

Λέμε, πὼς μετανοοῦμε καὶ ἐξομολογοῦμαστε, μὰ ἐπιστρέφουμε στὰ ἴδια. Σάν τό σκυλί, πού ἐπιστρέφει στό δικό του ξέραμα. Σάν τό χοῖρο, πού πλύθηκε, μὰ ξαναγυρίζει στή λάσπη (Β΄ Πέτρ. β΄ 22).

***Ἄν ἔμενε στὰ λόγια!...**

—Θά ἐπιστρέψω! εἶπε.

Καὶ ἐπέστρεψε.

*Ὅχι μονάχα στὰ λόγια καὶ στίς νοσταλγίες. Ἄς κάνουμε καὶ μεῖς:

- τὴ βούλησι, κίνησι,
 - τὴ συναίσθησι, μετάνοια,
 - τὴ μετάνοια, ἐξομολόγησι,
 - τὴν ἐξομολόγησι, ἀγάπη.
- Κι Ἐκεῖνος τότε θά κἀνῃ:
- τὴν ἀγάπη Του παράδεισο.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ψυχοσάββατον - 6 Φεβρουρίου

Ἐν ἀγαπᾶμε τοὺς νεκρούς...

**Σεμνός πόνος,
ὄχι ἀπελπιστικός θρήνος**

Μέ ὅσα παρουσιάζουμε κατὰ τίς κηδεῖες καὶ τὰ μνημόσυνα, μέ ὅσα κάνουμε γιά τοὺς νεκρούς καί στοὺς νεκρούς, δέν παίρνομε καλό βαθμό στίς ἐξετάσεις τῆς Ἀναστάσεως.

Θά ρωτήσετε:

—Νά μή πονᾶμε γιά τό θάνατο;

Κανένας φυσικά δέν λέει κάτι τέτοιο. Ἄλλωστε καί ὁ Κύριος δάκρυσε, ὅταν πληροφορήθηκε τό θάνατο τοῦ φίλου του Λαζάρου. Καί φανέρωνε ἐκεῖνο τό δάκρυ δύο πράγματα:

- Τό ἕνα εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τό Λάζαρο. «Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν!» (Ἰωάν. ια' 35-36).

- Τό ἄλλο εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Ἰησοῦ. Συμπαθεῖ τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία ὁ Χριστός. Μετέχει ὅλων τῶν ἀνθρώπινων πόνων καί θλίψεων. Σ' ἕνα μόνο ἀνθρώπινο γεγονός δέν μετέχει καθόλου: Στήν ἁμαρτία.

Ὁ Χριστός συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἀλλά δέν συμπαθεῖ ἁμαρτίες. Συμπαθεῖ τοὺς ἁμαρτωλούς. Καί συμπαθεῖ τόν ἀνθρώπο καί στήν ἀκραία κατάστασί του, ἐκεῖ, πού καλεῖται νά γευτῇ τόν καρπό τῆς ἁμαρτίας, τό θάνατο.

Δέν εἶναι ἀνάληγτος ὁ Χριστός. Συμπαθεῖ, σπλαχνίζεται τόν πονεμένο.

Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τήν ἀνθρώπινην φύσιν πιστούμενος, δακρῦει ἡρέμα, καί τό σημεῖον πρὸς

τό παρόν ἀναβάλλεται» (Ε.Π.Ε. 14, 204-206). Μετάφρασις: Ὁ Χριστός, φανερώνοντας ἀληθινή τήν ἀνθρωπίνη Του φύσι, δακρῦζει ἡρέμα, καί πρὸς τό παρόν ἀναβάλλει τό θαῦμα (τοῦ Λαζάρου).

- Τό νά πονᾶμε, λοιπόν, μέ τό θάνατο εἶναι φυσικό, ὅπως φυσικό εἶναι τό νά δακρῦση κάποιος, ὅταν ἀποχαιρετᾶ ἀγαπητό του πρόσωπο. Γνωρίζει, ὅτι ὕστερα ἀπό λίγο θά τόν ξανασυναντήσῃ. Γιά τόν προσωρινό πάντως χωρισμό λυπᾶται. Εἶναι «ὄντως φοβερῶτατον τό τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται» (ἐξόδιος ἀκολουθία).

Ἡ σκέψις τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἀπ' τό σῶμα πλήρης ἀγωνίας, ἀφοῦ καί τό σῶμα δέν συμπεριφέρθηκε πάντοτε σωστά πρὸς τήν ψυχὴ, ἀλλά καί ἡ ψυχὴ δέν σεβάστηκε πάντοτε τό σῶμα.

Τό γεγονός τοῦ χωρισμοῦ ἀνθρώπου ἀπό ἀνθρώπο εἶναι ἐπώδυνο.

- Ἄλλο ὅμως σεμνός πόνος καί ἄλλο ἀπελπιστικός θρήνος. Πολλές φορές, ἐνώ ἀδιαφοροῦσαμε γιά τόν ἀνθρώπο μας, ὅσο αὐτός ζοῦσε, τόν θρηνοῦμε καί τόν τιμᾶμε ὅταν πεθάνῃ. Ἡ ἀγάπη ὅμως εἶναι ὑπόθεσις διαρκείας.

Φανταστῆτε διψασμένον, πού τοῦ κρύβουν τό νερό καί οὐσιαστικά τόν καταδικάζουν σέ λειψυδρία, στόν ἐκ δίψης θάνατο. Πεθαίνει τελικά ἀπ' τή δίψα. Καί μετά, πεθαμένο ἐξ αἰτίας τους, τόν θρηνοῦν καί τόν περιποιοῦνται!

Οἱ ἀνθρώποι, οἱ φίλοι καί οἱ συγγενεῖς μας, εἶναι διψασμένοι. Δέν τοὺς

προσφέρουμε τό νερό τῆς ζωῆς. Δέν προσπαθούσαμε νά τούς δώσουμε τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι «τό ὕδωρ τό ζῶν» (Ἰωάν. δ' 11). Πεθαίνουν πνευματικά διψασμένοι, χωρίς νά ξεδιψάσουν μέ τό νερό τῆς ἀθανασίας. Κι ἐνώ δέν τούς δείξαμε τήν ἀληθινή ἀγάπη, ὅσο ζοῦσαν, τούς δείχνουμε τήν ψεύτικη ἀγάπη, ὅταν πεθάνουν. *Ψεύτικη καί ὑποκριτική ἀγάπη:*

- Θρῆνος.
- Μοιρολόγια.
- Μαλλιοτραβήγματα.
- Μεγαλοπρεπεῖς κηδεῖες.
- Ἐπιδεικτικά μνημόσυνα.
- Πολυτελέστατοι τάφοι.

Αὐτά δέν φανερώνουν ἀγάπη σ' ἐκείνους. Φανερώνουν τή δική μας κενοδοξία.

Οἱ νεκροί γιά τούς νεκρούς!

Δέν ἀδικοῦμε μόνο τούς ἄλλους μέ ὅσα γύρω ἀπ' τίς κηδεῖες καί τά μνημόσυνα πράττουμε. Ἀδικοῦμε καί τόν ἑαυτό μας. Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἀφήνουν ἐντολές γιά τό θάνατό τους, γιά τήν κηδεῖά τους, γιά τόν τόπο ἐνταφιασμοῦ τους, γιά τό πῶς θά τούς ντύσουν ὅταν πεθάνουν! Καί φυσικά, ὅταν πρόκηται γιά ἐπιθυμίες, πού φανερώνουν ταπεινώσι, οὐδεμία ἀντίρρησης.

Συνήθως ὅμως πρόκειται γιά ἐπιθυμίες, πού ἰσοδυναμοῦν μέ ὑστεροφημία. Καί χριστιανοί ἀκόμα ἀσχολοῦνται μέ κοσμικά ἐντάφια. Κάποτε μάλιστα νομίζουν, ὅτι ἐξασφαλίζουν τό εἰσιτήριο γιά τόν ἄλλο κόσμο, ἂν στούς «Ἁγίους Τόπους» ἀγοράσουν εἰδικό «σάβανο» ἢ προμηθευτοῦν κάποιον... «συγχωροχάρτι»! Ἀνόητα! Ἀλλοίμονο δέ στούς θρησκευτικούς παράγοντες, πού «συλαγωγοῦν» (Κολοσ. β' 8), ἐξαπατοῦν χριστιανούς μέ τέτοια «τερτίπια»!

Ἄς θυμίσουμε δυό λόγους τοῦ Κυρίου μας.

• Ὁ ἕνας ἀφορᾶ στή στάσι μας πρός τὰ νεκρά σώματα τῶν ἄλλων.

Κάποτε Τόν πλησίασε ἕνας ἀπ' τούς τακτικούς ἀκροατές Του, πού ἀνῆκε στόν εὐρύτερο κύκλο τῶν μαθητῶν. Τοῦ ζήτησε ἀδεια νά μεταβῆ στόν τόπο του, γιά νά θάψῃ τόν πατέρα του. Ὁ Κύριος δέν τοῦ χορήγησε τήν ἀδεια, λέγοντας: «Ἄφες τούς νεκρούς θάψαι τούς ἑαυτῶν νεκρούς» (Ματθ. η' 21).

Δέν ἦταν σκληρός ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ἴδιος, ὅπως εἶπαμε, «ἐδάκρυσε» γιά τό νεκρό Λάζαρο. Μέ τήν παραπάνω ἀπάντησι ἤθελε νά δείξῃ, ὅτι οἱ πιστοί ἀσχολοῦνται μέ τή ζωή, ὄχι μέ τό θάνατο.

• Οἱ νεκροί πνευματικά ἀσχολοῦνται πολύ μέ τούς νεκρούς, ἀφοῦ δέν ἔχουν ἐλπίδα ἀναστάσεως.

• Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι γιά τούς νεκρούς. Εἶναι γιά τούς ζωντανούς.

• Ἡ Ἐκκλησία τούς νεκρούς πνευματικά τούς μεταβάλλει σέ ζωντανούς.

• Ἡ Ἐκκλησία καί τούς νεκρούς σωματικά τούς βλέπει σάν ζωντανούς.

Κοντεύουμε νά γίνουμε Ἐκκλησία, ἢ μᾶλλον θρησκεία κηδεῶν καί μνημοσύνων, ἐνῶ εἴμαστε Ἐκκλησία τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος.

Κοντεύουμε νά γίνουμε Ἐκκλησία τῶν τάφων, ἐνῶ εἴμαστε Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως.

• Ὁ ἄλλος λόγος τοῦ Κυρίου ἀφορᾶ σέ μᾶς τούς ἴδιους, στό δικό μας ἐπίγειο τέλος, στήν ἐμφάνισί μας ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος δέν θά μᾶς πῆ ἐκείνη τήν ὥρα: «Μέ εἶδατε τεθνεῶτα καί μέ ἐθάψατε». Θά μᾶς πῆ: «Πεινῶντά με εἶδετε καί ἐθρέψατε· διψῶντα καί ἐποτίσατε· γυμνόν καί περιεβάλετε» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 14,688).

• Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τό καλύτερο ἐντάφιο.

• Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ ἀσφαλέστερη συνοδός.

• Τά ἐν Χριστῷ ἔργα καί οἱ ἐν Χριστῷ ἀρετές εἶναι οἱ μόνοι συνήγοροί μας στό κριτήριο τοῦ Θεοῦ.

Χρυσόστομος γιά τόν Παῦλο

Λαμπρότερος από τά ἄστρα καί από τόν ἥλιο

«Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου, Κύριε, ὅτι Παῦλον οὐκ ἀφήκας λαθεῖν, ὅτι ἔδειξας τῇ οἰκουμένῃ τοιοῦτον ἄνδρα! Ἦνεσάν σε, Κύριε, πάντες ἄγγελοι ὁμοθυμαδόν, ὅτε τά ἄστρα εἰργάσω, οὐκοῦν καί ὅτε τόν ἥλιον. Ἄλλ' οὐχ οὕτως, ὡς ὅτε Παῦλον ἔδειξας τῇ οἰκουμένῃ πάση. Διά τοῦτο λαμπρότερα γέγονεν ἡ γῆ τοῦ οὐρανοῦ, φαιδρότερος οὗτος τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἀφῆκε λαμπρότερας τάς μαρμαρυγάς, φαιδράς τάς ἀκτῖνας ἠπλωσεν».

Ε.Π.Ε. 21,448-450

Μετάφρασις:

Ποῖός μπορεῖ νά διηγηθῇ τά κραταῖά σου ἔργα, Κύριε, ἀφοῦ δέν ἄφησες νά μείνῃ ἀπαρατήρητος ὁ Παῦλος, διότι προσέφερες στήν οἰκουμένη ἕνα τέτοιο ἄνθρωπο; Σέ τραγουδῆσαν ἄρμονικά ὅλοι οἱ ἄγγελοί Σου, ὅταν δημιούργησες τά ἄστρα (Ἰωβ 38,7), καί μάλιστα ὅταν δημιούργησες τόν ἥλιο. Πό πολύ ὅμως σέ τραγουδῆσαν, ὅταν προσέφερες στήν οἰκουμένη τόν Παῦλο. Μέ τόν Παῦλο ἡ γῆ ἔγινε λαμπρότερη ἀπό τόν οὐρανό. Ὁ Παῦλος εἶναι φωτεινότερος ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐξέπεμπε λαμπρότερη πῆ λάμψη του. Ἐξαπέστειλε τίς φωτεινές του ἀκτῖνες.

* * * *

Τῆς οἰκουμένης ἀντάξις

«Δοῦλον ἑαυτόν ὀνομάζει ὁ Παῦλος, ὁ τῆς οἰκουμένης ἀντάξις καί μυρίων οὐρανῶν, καί σύ μέγα φρονεῖς; Ὅ πάντα ἄγων καί φέρων ὡς ἤθελεν, ὁ τά πρωτεῖα ἔχων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὁ ἐστεφανωμένος, ὁ εἰς τρίτον ἀνελθόν οὐρανόν, τούς δούλους ἀδελφούς καλεῖ καί συνδούλους. Ποῦ ἡ μανία; Ποῦ ἡ ἀλαζονεία;».

Ε.Π.Ε. 22,310.

Μετάφρασις:

Ὁνομάζει τόν ἑαυτό του δοῦλο ὁ Παῦλος, πού εἶναι ἰσάξις τῆς οἰκουμένης καί μυριάδων οὐρανῶν, καί σύ ὑπερφηανεύεσαι; Αὐτός πού ρύθμιζε τά πάντα ὅπως ἤθελε, πού ἔχει τά πρωτεῖα στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὁ στεφανωμένος Παῦλος, πού ἀνέβηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ὀνομάζει ἀδελφούς του τούς δούλους. Ποῦ εἶναι ἡ τρέλλα τῆς ἀλαζονείας;

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Καμιά δοκιμασία για τις χειροτονίες;

Πρόσεχε! Λέει ο Παῦλος στο μαθητή του Τιμόθεο και επίσκοπο Ἐφέσου (Α΄ Τιμ. ε΄ 22). Ἀπό αὐτό τό «**Πρόσεχε**», ἐξαρτῶνται ὅλα τὰ «**Πρόσχωμεν**» τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς. Ὅταν ἓνα θαυμάσιο **ἐργαλεῖο** τό ἐμπιστεύεσαι στά χέρια ἑνός παιδιοῦ, ἢ ἀκόμα ἑνός ἀδιάφορου, ἢ, τό καί χειρότερο, στά χέρια ἑνός «**ἀτζαμῆ**», ὄχι μόνο δέν θά καλλιτεχνήση, ἀλλά καί θά... κατακρουεργήση!

Τό ἐργαλεῖο, που λέγεται **ιερωσύνη**, σέ ποιόν τό ἐμπιστεύονται; Εἶναι τρομακτικό ἐρώτημα. Διότι αὐτό τό ἐργαλεῖο τῆς χάριτος καί μεγαλουργεῖ καί καταστρέφει. Καί τελετουργεῖ τό μυστήριο τῆς σωτηρίας στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν, ἀλλά καί κατακρουεργεῖ τήν πίστι καί σκοτώνει τήν ἐλπίδα.

- Ἡ εὐθύνη γιά τίς ἀπρόσεκτες χειροτονίες βαρύνουν τόν **χειροτονοῦντα**, ἀλλά καί τόν **χειροτονοῦμενο**. Ὅταν ἓνας καθηγητής π.χ. «τά παίρνῃ» καί χαρίζῃ πτυχίο ἱατρικῆς σέ ἀστοιχείωτο φοιτητή, δέν φταίει μόνο αὐτός. Φταίει κι ὁ φοιτητής, πού προσέτρεξε στόν εὐκολο τρόπο ν' ἀρπάξῃ τό πτυχίο, ὥστε νά πλουτίσῃ σκοτώνοντας οὐσιαστικά τούς ἀρρώστους.

- Ὁ εὐκολώτερος τρόπος σήμερα γιά ἓνα παιδί νά διοριστῆ ἀμέσως, νά τὰ «**κονομάῃ**», νά ἐπιδεικνύεται, νά γίνεται «**καριερίστας**», εἶναι ἡ **χειροτονία!** Βρίσκει ἓνα δεσπότη (κι ὑπάρχουν δυστυχῶς ἀρκετοί τέτοιοι δεσποτάδες κι ἐδῶ καί στά «κλίματα» ἄλλων τοπικῶν ἐκκλησιῶν) καί χειροτονεῖται στό «**τάκα-τάκα**».

Ὁ δεσπότης δέν νοιάζεται οὔτε γιά τήν ἡλικία, οὔτε γιά τό ἦθος καί τήν πνευματική ζωή, οὔτε γιά τή μόρφωσι, οὔτε γιά τήν ταπεινώσι καί τό φόβο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ νεαρός χειροτονεῖται. Σέ ἡλικία 20 ἐτῶν παίρνει ἓνα χαρτί, πού λέγεται «**χειροτονητήριο**» καί μ' αὐτό διορίζεται ἀμέσως... **δημόσιος ὑπάλληλος!** Τί; Κοροῖδο εἶναι σάν τόν ἀδελφό του ἢ τό συμμαθητή του, πού τρῶνε τόσα χρόνια στίς σπουδές καί θά φτάσουν στά τριάντα χρόνια γιά ν' ἀγωνιστοῦν μέσω ΑΣΕΠ νά διοριστοῦν; Αὐτός εἶναι ὁ ἔξυπνος. Στά 20 του χρόνια δημόσιος ὑπάλληλος!

- Ζημιώνεται φυσικά καί τό κράτος.

Ἄλλ' ἀπείρως περισσότερο ζημιώνεται τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμπιστευόμαστε τήν **οἰκοδομή** τῶν πιστῶν σ' ἐργάτη «**ἀτζαμῆ**!» Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τήν **ἐγκληματική ἐμπιστοσύνη**, πού δείχνουν μερικοί ἐπίσκοποι σέ ἀνώριμα (τό ὀλιγότερο) παιδάκια: «*Πῶς οὐκ ἄτοπον, εἰς μέν οἰκίαν νεώνητον οἰκέτην μὴ πρότερον ἐγχειρίζεσθαι τι τῶν ἔνδον, πρὶν ἂν διά πολλῆς τῆς πείρας τῆς αὐτοῦ γνώμης πολλά τεκμήρια δῶ, εἰς δέ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἔξωθεν εἰσελθόντα εἰς τοὺς πρώτους εὐθέως κατατάττεσθαι;*» (Ε.Π.Ε. 23,292). Μετάφρασις: «Ἐνα σπῖτι δέν τό ἐμπιστευόμαστε σέ νεοφερμένο ὑπηρετή, προτοῦ δοκιμαστῆ καί δώση σημάδια καλοῦ χαρακτήρα. Καί στήν ἐκκλησία ἀφήνουμε νά κατατάσσεται στους προεστῶτες κάποιος πού μόλις τώρα ἦρθε στήν πίστι;

- Φυσικά τήν πρώτη εὐθύνη φέρει ὁ **ἐπίσκοπος**. Τό κυριώτερο ἔργο του εἶναι τό «**Πρόσχωμεν**» τῶν χειροτονιῶν. Ἐραγε ἔλαβε ποτέ στά σοβαρά ὑπ' ὄψιν τό σχετικό «**Πρόσχωμεν**» τοῦ ἀποστόλου Παύλου; «**Χείρας ταχέως μηδενί ἐπιτίθει, μηδέ κοινώνει ἁμαρτίαις ἄλλοτρίαις. Σεαυτόν ἄγνόν τήρει**» (Α΄ Τιμ. ε΄ 22). Δηλαδή: «**Χέρια νά μή βιάζεσαι νά ἐπιθέτῃς σέ κανένα γιά χειροτονία, γιά νά μή γίνεσαι ἔτσι συμμετοχος σέ ξένες ἁμαρτίες. Νά διατηρῆς τόν ἑαυτό σου καθαρό**».

Εὐλαβῆς ἐπίσκοπος πρὶν ἀπὸ τριάντα περίπου χρόνια, βρισκόταν στό κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀφοῦ εἶχε παραιτηθῆ τῶν Μητροπολιτικῶν του καθηκόντων. Καί συχνά τόν ἔβλεπαν νά κλαίῃ. Στήν ἐρώτησι, «γιατί κλαίτε;», ἀπαντοῦσε: «Δέν ξέρω γιά ποιές ἀπ' τῆς χειροτονίες μου μέ τιμωρεῖ ὁ Θεός!»

● Εὐθύνη ἔχουν καί οἱ **χειροτονούμενοι**, πού σπεύδουν πρὸς τήν ἱερωσύνη, κινούμενοι ἀπό χθαμαλά ἐλατήρια. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μή μοι εἴπης, ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἦμαρτε, μηδέ ὅτι ὁ διάκονος· πάντων τούτων ἐπί τήν κεφαλὴν τῶν χειροτονησάντων αἱ αἰτίαι φέρονται... Ὡσπερ τὰς ἔξωθεν ἀρχάς οὕτω καί τούτων διώκομεν. Ἴνα γάρ δοξασθῶμεν, ἵνα τιμηθῶμεν παρὰ ἀνθρώποις, ἀπολλύμεθα παρὰ τῷ Θεῷ» (Ε.Π.Ε. 15,110). Μετάφρασις: Μή μοῦ πῆς, ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἀμάρτησε ἢ ὁ διάκονος. Οἱ κατηγορίες ἐναντίον ὄλων αὐτῶν πέφτουν πάνω στήν κεφαλὴ ἐκείνων πού τούς χειροτόνησαν... Δυστυχῶς καί τήν ἱερωσύνη τήν βλέπουμε ὅπως ὄλες τῆς ἄλλης ἐξουσίας. Τήν ἐπιδιώκουμε! Καί προκειμένου νά δοξαστοῦμε καί τιμηθοῦμε ἀπ' τούς ἀνθρώπους, χανόμαστε γιά τὸ Θεό.

Καί μόνο, πού κάποιος ζητάει νά χειροτονηθῆ, «ἐλαφρῶ τῇ συνειδήσει», καί μόνο γι' αὐτὸ ὁ ἐπίσκοπος δέν σπεύδει. Δέν χειροτονεῖ, γιά νά ἱκανοποιήσῃ τὸ αἶτημα ὑποψηφίου. Οὔτε χειροτονεῖ, γιατί ὑπάρχουν **κενά**. Τὸ μεγαλύτερο **κενό** βρίσκεται στήν ὑπαρξί τοῦ κούφου καί κενόδοξου ὑποψηφίου, πού δέν ἔχει καμμιά συναίσθησι τοῦ βάρους καί τῆς εὐθύνης. Στά **ἐφημεριακά «κενά»** στέλνουμε τὰ **ὑπαρξιακά «κενά»**, γιά νά γίνῃ ὕστερα τὸ κενὸ στήν ἐνορία... **χᾶος καί γκροεμός!**

● Εὐθύνη ἔχουν καί οἱ **χριστιανοί**, πού σπεύδουν νά δοῦν ὡς θέαμα («ἐφέ!») μιὰ χειροτονία, νά φωνάξουν «**Ἄξιος!**», νά χειροκροτήσουν καί νά... κεραστοῦν γιά τὸ γεγονός! Ἡ μετοχή τοῦ λαοῦ σέ μιὰ χειροτονία εἶναι τριπλῆ: Μετέχει ἐνεργῶς στήν ἐκλογή τοῦ κληρικοῦ. Προσεύχεται νά χαρίξῃ ὁ Θεὸς στήν Ἐκκλησία του ἁγίους κληρικούς. Συλλειτουργεῖ στό μυστήριο καί μέ τῇ συνειδητῇ ψήφῳ ἐμπιστοσύνης, ὅπως οὐσιαστικά μεταφράζεται τὸ «Ἄξιος!» Τονίζει ὁ Χρυσόστομος: «Ὁ μέλλων χειροτονεῖν καί τὰς τῶν πιστῶν εὐχὰς καλεῖ, καί αὐτοὶ ἐπιψηφίζονται καί ἐπιβοῶσιν ἅπερ ἴσασιν οἱ μεμνημένοι» (Ε.Π.Ε. 19,484). Μετάφρασις: Ἐκεῖνος, πού χειροτονεῖ, ζητάει καί τῆς εὐχῆς τῶν πιστῶν. Κι αὐτοὶ ἐγκρίνουν τήν ἐπιλογή καί ἐπιδιοκιάζουν φωναχτά, κάτω, πού εἶναι γνωστὸ στους μεμνημένους.

Τὸ ὄλο θέμα τῶν χειροτονιῶν τὸ λύνουν δυὸ λέξεις: Φόβος καί δοκιμασία.

● Ἀπὸ πλευρᾶς ὑποψηφίου, ὁ **φόβος**.

● Ἀπὸ πλευρᾶς ἐπισκόπου, χειροτονούντος, ἡ **δοκιμασία**. Σέ δοκιμασμένους ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία τὸ ἔργο τῆς διακονίας (Β' Κορ. θ' 13).

Ἐπὶ ὑπάρχουν ἐπίσκοποι, πού δέν περνοῦν τούς ὑποψηφίους κληρικούς οὔτε ἀπὸ «χοντρό κόσκινο». Γιά κανένα προσόν δέν ἐνδιαφέρονται. Οὔτε κἄν γιά τὸ φυσικὸ προσόν, πού κάθε ἄντρας ἔχει! Κάποτε μάλιστα προειδοποιοῦνται γιά τὸ πόσο «μαμάκιας» καί θηλύφανος καί **θηλυπροεπής** εἶναι ὁ νεαρός, καί καμμιά σημασία δέν δίνουν. Δέν «χαμπαρεύουν» τάχατες, ἢ δέν θέλουν νά «χαμπαρεύουν»;

Ὅσοι ἐπίσκοποι ἔχουν βαθεῖα συνειδήσι τῆς ἀποστολῆς τους (καί εἶναι, δόξα τῷ Θεῷ, πολλοί), ἄς ἀκούσουν ὅσα ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «Μὴ ἐκ πρώτης δοκιμασίας, μηδέ δευτέρας, μηδέ τρίτης, ἀλλὰ πολλάκις περισκεψάμενος καί ἀκριβῶς ἐξετάσας. Οὐ γάρ ἀκίνδυνον τὸ πρᾶγμα» (Ε.Π.Ε. 23,408). Μετάφρασις: Νά χειροτονῆς ὄχι μέ τὴν πρώτη δοκιμασία, οὔτε μέ τὴν δεύτερη, οὔτε μέ τὴν τρίτη, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ σκεφτῆς πολλές φορές καί ἐξετάσῃς τὸ πρᾶγμα μέ προσοχή. Διότι εἶναι ἐπικίνδυνη ἡ ὑπόθεσις.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Στά χέρια τοῦ Θεοῦ

Β' Κορ. α' 15-17

Ἀλλαγὴ δρομολογίου (στ. 15-16)

Κδολος Παῦλος, ἄδολη καὶ ἡ ἀγάπη του. Αὐτὴ τὸν κάνει νὰ θέλῃ νὰ συναντᾶται μὲ τὰ ἀγαπημένα ἐν Χριστῷ πρόσωπα, μὲ τοὺς πιστοὺς. Καίτοι ὁ χρόνος του περιορισμένος, εἶχε τὴ μέριμνα «πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β' Κορ. ια' 28). Ἡ καρδιά του χτυπᾷ παλμούς ἀγάπης. Θέλει νὰ ἔρθῃ σπὴν Κόρινθο. Τὴ θέλησί του ἐνισχύει ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη. Νὰ πῶς τὴν ἐκφράζει: «Καὶ ταύτη τὴ πεποιθήσει ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δεύτερον χάριν ἔχητε» (στ. 15). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Γιὰ νὰ ἔχετε διπλὴ χαρὰ, σχεδιάζα με τὴν πεποίθησι πού ἔχω γιὰ σᾶς, νὰ ἔλθω πρῶτα σέ σᾶς».

● Δέν θέλει νὰ λυποῦνται οἱ χριστιανοί. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἔστειλε τὴν πρώτη του Ἐπιστολή. Μπορεῖ νὰ ἦταν σέ μερικά σημεῖα ἐλεγκτική, ἀλλὰ χάρισε τὸ φῶς σέ τόσα ἐκκρεμῆ θέματα. Καὶ οἱ καλοπροαίρετοι χάρηκαν γιὰ τίς λύσεις, πού τοὺς ἔδωσε.

Ἡ χαρὰ του θά γινόταν διπλῆ, ἂν τὸν ἔβλεπαν καὶ προσωπικά. Ὅχι μόνο τὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου εἶναι ἐπικύρωσις τῶν λόγων του, ἀλλ' ἀποτελεῖ καὶ πηγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ἤθελε νὰ ἔρθῃ, πρὶν πάνι σπὴ Μακεδονία (ἦταν σπὴ Ἑφεσο). Γιὰ νᾶχουν διπλὴ χαρὰ. «Ἴνα δεύτερον χάριν ἔχητε».

Ἀγαπᾶ καὶ τὴ Μακεδονία. Ἄλλωστε καὶ παῖον δέν ἀγαπᾶ ὁ Παῦλος! Ὅπως ὁ γιατρὸς αἰσθάνεται χαρὰ, ὅταν πηγαίῃ στό σπῆτι τοῦ ἀσθενοῦς καὶ διαπιστῶνι θεαματικὴ βελτίωσι, καὶ χαρούμενον τὸν προπέμπουν γιὰ τὴν ἐπόμενῃ ἐπίσκεψι, ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος.

Θέλει τὸ γρηγορώτερο νὰ ἔλθῃ σπὴν Κόρινθο, νὰ δῆ τὴ βελτίωσι τῆς ἐκεῖ πνευματικῆς

καταστάσεως καὶ νὰ προπεμφθῆ ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου σπὴ Μακεδονία καὶ σπὴ συνέχεια σπὴν Ἰουδαία. «Καὶ δι' ὑμῶν διελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν» (στ. 16). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Καὶ ἀπὸ σᾶς σχεδιάζα νὰ μεταβῶ σπὴ Μακεδονία, καὶ πάλι ἀπὸ τῆς Μακεδονίας νὰ ἔρθω σέ σᾶς, καὶ σεις νὰ με προπέμψετε γιὰ τὴν Ἰουδαία».

Δέν ὀρίζω τὸν ἑαυτό μου (στ. 17)

Ἄλλο ὅμως τί ἤθελε ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος καὶ ἄλλο τί ἤθελε ὁ Θεός. Τελικά ἡ βούλησις του δέν πραγματοποιήθηκε. Τοῦ ἄλλαξε ὁ Θεός τὸ σχέδιο. Καὶ αὐτὸ ἀμέσως χρεώθηκε ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους στοὺς πόντους ἐναντίον τοῦ Παύλου. Γι' αὐτὸ καὶ σημειῶνι σπὴ συνέχεια: «Τοῦτο οὖν βουλόμενος μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; Ἡ ἄ βουλευόμει, κατὰ σάρκα βουλευόμει, ἵνα ἡ παρ' ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ καὶ τὸ οὐ οὐ;» (στ. 17). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Σχεδιάζοντας αὐτὸ, πού τώρα κατηγοροῦμαι, ἐπειδὴ δέν τὸ πραγματοποιήσα, ὑπῆρξα ἄραγε ἐπιπόλαιος; Ἡ μήπως ὅσα ἀποφασίζω, τὰ ἀποφασίζω ὡς κοσμικὸς ἄνθρωπος, ὥστε σέ μένα τὸ Ναὶ νὰ εἶναι Ναὶ, καὶ τὸ Ὅχι νὰ εἶναι Ὅχι; Δηλαδὴ ὁ κοσμικὸς μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅσα ἀποφασίζει. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως τοῦ Θεοῦ μταιῶνι σχέδια καὶ ἀποφάσεις, ὅταν ὑπαγορεύῃ ἄλλα ὁ Θεός».

● Ἐξεγείρεται γιὰ τοὺς κακόπιστους δικολαβισμούς ἐκείνων, πού ἐρμηνεύουν τὴ δικαιολογημένη μεταβολὴ τῶν ταξιδιωτικῶν του σχεδίων, ὡς ἔλλειψι χαρακτῆρος.

—Λέει πότε ναὶ, πότε ὄχι! Αὐτὸς εἶναι, ἐπιπόλαιος. Πῶς νὰ στηριχτοῦμε πάνω του;

Λές κι ὁ Παῦλος εἶχε ὑπογράψει κανένα ταξιδιωτικό συμβόλαιο καί ἐξετέθη μέ τί μή πῆρσί του! Ὁ ἴδιος ἄλλωστε δέν εἶπε, «Ὁ-πωσδήποτε θά ἔλθω», ἀλλ' ἐπιθυμία ἐξέφρασε: «Ἦθελα νά ἔλθω».

● Ἡ βούλησις τοῦ Παύλου δέν λειτουργοῦσε *κατά σάρκα*, ὅπως δηλαδή, οἱ κοσμικοί ἄνθρωποι, μέ κοσμικά κριτήρια. Ὁ κοσμικός ἄνθρωπος, πού ἔχει μάλιστα καί πείσμα, ἐπιμένει:

—Θά γίνῃ αὐτό πού λέω.

—Εἶπα! Δέν ξελέω.

—Θά γίνῃ ὅπως τό προγραμματίσαμε καί δέν μέ ἐνδιαφέρουν οἱ συνέπειες.

Ὁ χριστιανός δέν ἐπιμένει νά περάσῃ τό δικό του. Εἶναι δούλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦγεται καί φέρεται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἦγεται καί φέρεται προσφέροντας ἐκούσια τήν ἐλευθερία του! Ἀφοῦ γνωρίζει, ὅτι ὁ Θεός σχεδιάζει ἀπόλυτα τέλεια γιά μᾶς. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ ὑπρέτης τοῦ Πνεύματος καί ὑπ' ἐκείνου ἀγόμενος καί περιηγόμενος, οὐ δύναται κύριος εἶναι τῆς ἑαυτοῦ γνώμης πανταχοῦ, τῆς ἐκείθεν ἐξουσίας ἐξαρτήσας αὐτήν. Ἀλλά τοιοῦτον ὑπομένει, ὅσον ἄν εἶ δούλος εὐδοκιμῶν, καί πανταχοῦ περιελκόμενος ὑπό τῶν δεσποτικῶν ἐπιταγμάτων, καί οὐκ ἔχων ἐξουσίαν ἑαυτοῦ, οὐδέ ἀναπνεῦσαι δυνάμενος οὐδέ μικρόν, ἐπαγγέλλοιτό τινα τοῖς συνδούλοις, εἶτα τῷ δεσπότη τὰναντία δοκοῦντα, μή ἀνύοι τά ἐπηγγελμένα» (Ε.Π.Ε. 19,90-92). Μετάφρασις: Ὁ ὑπρέτης τοῦ Πνεύματος, πού ὀδηγεῖται ἀπό Ἐκεῖνο, δέν μπορεῖ νά εἶναι κύριος τῆς γνώμης του, ἀφοῦ ἐξάρτησε τή γνώμη του ἀπό τήν ἐξουσία ἐκείνη, ἀλλά παθαίνει κάτι παρόμοιο μέ τό δούλο ἐκεῖνο, πού, ἐνῶ ἐκτελεῖ τήν ὑπηρεσία του μέ μεγάλη προθυμία καί ὑπακοή, καί παντοῦ ἐνεργεῖ σύμφωνα μέ τά προστάγματα τοῦ κυρίου του, μή ἔχοντας δική του ἐξουσία καί μή μπορώντας ν' ἀναπνεύσῃ οὔτε μία στιγμή, ὅμως ὑποσχέθηκε κάτι σέ συνδούλό του. Στή συνέχεια δέν κατῴρθωσε νά πραγματοποιήσῃ τό ὑποσχεθέν, ἀφοῦ ὁ κύριός του θέλησε διαφορετικά.

● Σάν νά λῆ ὁ ἀποστολὸς Παῦλος: «Παίρνω τίς ἀποφάσεις μου κατά τή διάθεσί μου, *“ἵνα ἢ παρ' ἐμοῦ τό ναί ναί καί τό οὐ οὐ”*. Τίς παίρνω. Ἄλλος ὅμως ἔρχεται καί μου ἀλλάζει δρόμο καί τρόπο καί τόπο. Κι αὐτός εἶναι ὁ Θε-

ός. Δέν δουλεύω κατά ἄνθρωπο, σύμφωνα μέ τὰ ἀνθρώπινα δεδομένα. Δουλεύω συντονισμένος στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπολύτως».

Ὁ Παῦλος ἐδῶ κάνει ὑπαινιγμό στά λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «Ἔστω δέ ὁ λόγος ὑμῶν ναί ναί καί οὐ οὐ» (Μαθ. ε' 37).

Στὴν πίστι ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ. Naί καί ὄχι μαζί, εἶναι μία σατανική θεολογία! Μία ἀσυνεπής ζωή.

Στὶς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, στό στίχο 19.

Στό σχέδιο ὅμως τῆς πορείας τοῦ ἐργάτου τοῦ Θεοῦ, δέν ἰσχύει τό Naί ναί καί τό Οὐ οὐ. Δηλαδή, δέν γίνεται πάντοτε αὐτό, πού ὁ ἴδιος ὁ πιστός σκέφτηκε καί ἀποφάσισε.

- Ἐπιτρέπεται νά σχεδιάζῃ.

- Ἐπιτρέπεται νά προγραμματίζῃ.

- Ἐπιτρέπεται νά καράζῃ πορεία δράσεως.

Ἀλλά θέτει πάντοτε τόν προσωπικό του σχεδιασμό καί τήν προσωπική του ἐπιθυμία ὑπό τήν ἔγκρισί τοῦ Θεοῦ. Τό «**Ἄν θέλῃ ὁ Κύριος**» (Ἰακ. δ' 15), εἶναι μία ἡρωϊκή φράσις. Γιατί μπορεῖ ὁ Θεός ν' ἀλλάξῃ τελείως, πέρα γιά πέρα, τά σχέδια τῆς ἀποστολῆς, τόπους, τρόπους, χρόνους, συνθήκες.

● Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ πιστός φεύγει ἀπ' τό δικό του Naί! Ἀκολουθεῖ τό Naί τοῦ Θεοῦ. Τό Naί τό χθεσινὸ γίνεται Ὅχι σημερινό.

Ἔτσι ἐδῶ δέν ἔχομε παλινωδία, οὔτε ἐπιπολαιότητα, *«ἐλαφρία»*. Οὔτε ἔχομε ἀσταθῆ χαρακτήρα. Ἔχομε τό μεγαλύτερο ἡρωισμό, πού λέγεται Ὑπακοή. Τό νά ὑποτάσσης τή λογική σου, τή γνώμη σου, τό *«θέλω»* σου, τή φυσική σου ἀντίδρασι, στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι Σ τ α υ ρ ό ς.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἀνέβαλλε τήν ἐπίσκεψί του στὴν Κόρινθο, δέν τό ἔκαμε ἀπό *καρπίσι* οὔτε ἀπό φόβο, ἀλλ' ὑπολογίζοντας μέ τρυφερότητα αὐτοὺς τοὺς ἴδιους. Σάν νά τοὺς ἔλεγε:

—*Μέ κατηγοροῦν, ὅτι εἶμαι φίλαρχος, ὅτι θέλω νά κατακυριεύσω τήν πίστι σας, νά τυραννήσω τή συνείδησί σας. Πόσο λίγο μέ γνωρίζετε! Δέν εἶμαι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Εἶμαι διάκονος Χριστοῦ. Ὅπου μέ στέλνει, ἐκεῖ πγαίνω. Ὁ σκοπός τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος δέν εἶναι νά κυριαρχῆς, ἀλλά νά ὑπηρετῆς καί νά δίδῃς χαρά.*

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κουτσαίνουμε καί στά δυό

ἀποτε ὁ μέγας καί ζηλωτής Ἡλίας βρέθηκε μπροστά στους «προφήτες» τοῦ Βάαλ. Τούς μίλησε μέ παρρησία καί θάρρος. Καί σ' αὐτούς καί σ' ὄσους ἄφησαν τή Ἀλήθεια καί σύρθηκαν πίσω τους.

Ὅταν βλέπης τόν ἄλλον ὄχι ἀπλῶς νά κουτσαίνει καί στά δυό πόδια, ἀλλά κουτσαίνοντας νά σέρνεται πρός τό γκρεμό, δέν τόν θαυμάζεις. Πολύ περισσότερο δέν τόν ἐγκωμιάζεις. Κι ἀκόμα περισσότερο δέν τόν χειροκροτεῖς. Ἄν τόν ἀγαπᾶς, τοῦ λές τήν ἀλήθεια. Πικρή, μά ἴσως ἔτσι νά τόν φέρης σέ συναίσθησι.

Αὐτό ἔκανε ὁ Ἡλίας. Μίλησε μέ θάρρος στους ψευτοπροφήτες καί ψευτοἱερεῖς, πού κούτσαιναν κι ὡς πρός τήν πίστι κι ὡς πρός τήν ἠθική. «Καί εἶπεν αὐτοῖς Ἡλιού· Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Εἰ

δέ ὁ Βάαλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ» (Γ' Βασ. ι' 21).

Μέχρι πότε κι ἐμεῖς θά κουτσαίνουμε; Μέχρι πότε θά γλιστρᾶμε; Μέχρι πότε θά ἀποπροσανατολιζώμαστε; Μέχρι πότε θά ἐκτροχιαζώμαστε; Καιρός νά συνέλθουμε. Τό ἓνα πόδι, τό κουτσό, θά παρασύρη καί τό ἄλλο. Τό ἓνα πάθος τ' ἀμαρτωλό θά γεννήσῃ καί τό ἄλλο.

- Νά σηκωθοῦμε μέ τή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγησι.

- Νά πάρουμε τήν ἀπόφασιν νά πορευτοῦμε πάνω στήν τροχιά, πού χάραξε Ἐκεῖνος. Δέν εἶναι μόνο ὁ Σωτήρας μας. Εἶναι καί ὁ Ὁδηγός μας: «Χριστός ἔπαθεν ὑπέρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ ὅς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ὅς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δέ τῷ κρίνοντι δικαίως» (Α' Πέτρ. β' 21-23).

Μεγάλη Τεσσαρακοστή

ἀληθινή καί τιμημένη νηστεία

«Τιμή νηστείας οὐχί σιτίων ἀποχή, ἀλλ' ἀμαρτημάτων ἀναχώρησις. Νηστεύεις; Δεῖξόν μοι διά τῶν ἔργων αὐτῶν. Ποίων ἔργων; φησίν. Ἐάν ἴδῃς πένητα, ἐλέησον· ἐάν ἴδῃς ἐχθρόν, καταλλάγηθι· ἐάν ἴδῃς φίλον εὐδοκμοῦντα, μή βασικήης, ἐάν ἴδῃς γυναῖκα εὐμορφον, ὑπέρβηθι... Ταῦτα εἶπον οὐχ ἵνα νηστείαν ἀτιμάζωμεν, ἀλλ' ἵνα νηστείαν τιμῶμεν».

Ε.Π.Ε. 32,32

Μετάφρασις:

Τιμᾶμε τή νηστεία, ὄχι μέ τό ν' ἀπέχουμε ἀπ' τά φαγητά, ἀλλά μέ τό νά φεύγουμε μακριά ἀπό τά ἀμαρτήματα. Νηστεύεις; Δεῖξτο μέ τά ἔργα σου. Μέ ποιιά ἔργα; Ἄν δῆς φτωχό, ἐλέησέ τον. Ἄν δῆς ἐχθρό, συμφιλίωσού μαζί του. Ἄν δῆς φίλο νά προοδεύῃ, μή τόν γλωσσοφᾶς. Ἄν δῆς γυναῖκα ὀμορφη, προσπέρασε. Αὐτά τά εἶπα, ὄχι γιά νά ὑποτιμᾶμε τή νηστεία, ἀλλά γιά νά τήν τιμᾶμε ἀληθινά.

Ίθαγένεια και ταυτότητα

Ιντονόητο είναι για τους επiscopόπους τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι στό Χριστιανισμό δέν ὑπάρχουν διακρίσεις. Τόχει διακηρύξει σαφέστατα ὁ ἀπ. Παῦλος. Δέν εἶπε, λοιπόν, κάτι καινούργιο ὁ Μητροπ. Μεσσηνίας μέ δηλώσεις του γιά τούς ἀλλοδαπούς.

Ἄλλ' ἄν στήν **Ἐκκλησία** ὄλοι χωρᾶνε, καί μάλιστα **ισότιμα**, σ' ἓνα **κράτος** δέν χωρᾶνε ὄλοι.

Μετανάστες-Ἄλλοδαποί-Νόμιμοι καί Παράνομοι - Λαθρομετανάστες! Ὅπως κι ἄν τούς ὀνομάσουμε, τό πρόβλημα εἶναι τί θά γίνῃ μ' ὄλους αὐτούς, πού σάν κυνηγημένα πουλιά «*κούριασαν*» στόν Ἑλληνικό χῶρο.

- Θά τούς διώξουμε; Καί πῶς; Δέν θά κατηγορηθοῦμε γιά ρατσισμό;
- Θά τούς προσλάβουμε; Καί πῶς;
- Θά τούς ἀπαγορεύσουμε τήν εἴσοδο; Καί πῶς; Ξεχνᾶμε, ὅτι ἔχουμε τά μακρύτερα θαλάσσια σύνορα, πού φυσικά εἶναι ἀφύλακτα;
- Θά τούς ἐντάξουμε στόν ἐθνικό κορμό; Καί πῶς; Ἡ κυβέρνησις προσανατολίζεται νά χορηγήσῃ τήν ἐλληνική ἰθαγένεια στούς ἀλλοδαπούς πού ἔχουν πεν-

ταετῆ τουλάχιστον παραμονή, καί στά παιδιά τους, πού γεννήθηκαν ἐδῶ καί φοιτοῦν σ' ἐλληνικά σχολεῖα.

Τά θέματα ἐν προκειμένῳ εἶναι τρία:

• Τό ἕνα: Μήπως πίσω ἀπ' τήν ἀθρόα **ἰθαγενοποίηση** τῶν ἀλλοδαπῶν κρύβεται **ψηφοθηρία**; Ἦδη λένε, πῶς θάχουν δικαίωμα ψήφου στίς δημοτικές ἐκλογές. Γιατί ὄχι μετὰ καί στίς ἐθνικές;

• Τό δεύτερο: Ὑπάρχει **ἐλληνική ταυτότητα** γιά νά τήν χορηγήσουμε καί σ' ἄλλους; Ξέρουμε μεῖς γιατί εἴμαστε Ἕλληνες; Τήν ἱστορία του τόπου καί τόν πολιτισμό τόν ξέρουμε; Ἡ εἴμαστε οἱ φίλαυτοι καί ἀτομιστές, πού κάνουμε ἀγῶνα δρόμου γιά εὐκολο πλουτισμό;

Ἕνα παράδειγμα: Ἦν ἡ οικονομική κρίσις ἐπιταθῆ κι ἀρχίσουν ἄγριες λεηλασίες σέ *σουπερ-μάρκετ*, τί λέτε; Θά ὑπάρχη καμμιᾶ διαφορά ἀνάμεσα στούς λεγομένους Ἕλληνες καί στούς λεγομένους ἀλλοδαπούς; Ἡ μᾶλλον ἀνάμεσα σέ **ἀφελληνισμένους** Ἕλληνες καί μή **ἐξελληνισμένους** ἀλλοδαπούς;

• Τό τρίτο: Θά παρέμεναν τόσοι ἀλλοδαποί στόν τόπο μας, ἄν ὑπῆρχαν **ἐλληνόπουλα**; Ὁ ἐθνοφονικός δείκτης τῆς **ὑπογεννητικότητας** δείχνει ἐφιαλτικά νούμερα: Σέ πενήντα χρόνια οἱ ἀλλοδαποί θάναί ἐξί ἑκατομύρια, ἐνῶ οἱ «γηγενεῖς» θάναί τέσσερα!

Τό κράτος ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά του στά παιδιά τῶν ἀλλοδαπῶν, καί καλά κάνει. Συγχρόνως ὅμως δατηρεῖ σέ ἰσχύ τόν **ἐθνοκτόνο νόμο τῶν ἐκτρώσεων**. Φοινύει μ' αὐτόν **300.000** ἐλληνόπουλα!

Ἀγκαλιάστε, κύριοι, τά ἐλληνόπουλα, πού δέν τ' ἀφήνετε νά δοῦν τόν ἥλιο τῆς Ἑλλάδας! Δηλαδή, καταργήστε τόν νόμο ὑπέρ τῶν ἐκτρώσεων, κι ὕστερα ἀγκαλιάστε καί τά παιδιά ἀλλοδαπῶν καί μεταναστῶν!

• Οἱ χριστιανοί δέχονται ὄλα τά παιδιά τῆς γῆς, ἀφοῦ εἶναι παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ Πατέρα. Ὁ Θεός ἐξάλλου τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ **μεγάλος μετανάστης**. Ὅλους τούς δέχεται, ἀρκεῖ ὄλοι νά Τόν δέχονται.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἑτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἄπό τόν Δραγούμη στήν Δραγώνα!

Ἰά τόν ἀφελληνισμό τῶν νεοελλήνων δέν φταίει μόνο ὁ ὕλιστικός καί ἀκόλαστος τρόπος ζωῆς. Φταίει καί ἡ ὑπουλή **ιδεολογική ἀνθελληνική προπαγάνδα**. Ὅσοι ἀγωνίστηκαν γι' αὐτό τόν τόπο, ἦσαν **ἐθνικοί** ἥρωες καί γενναῖοι **πατριῶτες**. Πίστευαν, ὅτι σ' αὐτό τόν τόπο, παρ' ὅλες τίς περιπέτειες, τίς προσμίξεις, τίς σκλαβιές, διατηροῦσαν οἱ Ἕλληνες τήν ἔννοια τοῦ **Ἔθνους** καί τήν ἀγάπη στήν **Πατρίδα**.

Ἔθνος καί Πατρίδα πολεμοῦν σήμερα ἐπίσημοι παράγοντες.

- Ἄν **ἐθνικοί ἥρωες**, ἀπ' τους ἀρχαίους μέχρι τό 1821, ἀπ' τόν Κολοκοτρώνη μέχρι τόν Παῦλο Μελά καί τους νεωτέρους τοῦ 1940 καί τῆς Κύπρου, ἀγωνίστηκαν γιά τήν Πατρίδα, σήμερα παράγοντες τοῦ ὑπουργείου **«Ἐθνικῆς»** Παιδείας πασχίζουν γιά τόν ἐθνικό ἀποχρωματισμό τῆς Ἑλλάδας.

- Ἄν ὁ εὐπατρίδης **Ἴων Δραγούμης** ἀγωνίστηκε γιά τήν ἐθνική ταυτότητα τῆς σκλαβωμένης τότε Μακεδονίας, κάποια καθηγήτρια, ὀνόματι **Θάλεια Δραγώνα**, πασχίζει γιά τό ἐξῆς συμπέρασμα:

«Ἑλληνική ταυτότητα δέν ὑπῆρχε μέχρι τό 19ο αἰῶνα. Δημιουργήθηκε ἀπό κάποιους τό ἔξωτεροκοῦ, πού μάς εἶπαν τόν 19ο αἰῶνα, ὅτι εἴμαστε Ἕλληνες, κι ἐμεῖς τό δεχθήκαμε γιά νά “κονομήσουμε” πουλώντας τό παραμῦθι ὅτι εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων».

- Ἄν ἀναφέρουμε τήν κ. Θάλεια Δραγώνα, εἶναι διότι τή στιγμή αὐτή κρατᾶει στά χέρια τῆς τή διαμόρφωσι σκέψεων καί ἤθους τοῦ Ἕλληνα τοῦ μέλλοντος. Εἶναι τό δεξι χέρι τῆς ὑπουργοῦ Παδείας κ. Ἄννας Διαμαντοπούλου. Εἶναι **«Εἰδικὸς Γραμματέας τοῦ Ἐνιαίου Διοικητικοῦ Τομέα Θεμάτων Ἐκπαιδευτικοῦ Σχεδιασμοῦ Ἐκπαιδεύσεως Ἑλληνοπαίδων»!**

Πίσω ἀπ' τόν... σιδηροδρομικό τῆς τίτλο (ἴδιον τῆς νέας κυβερνήσεως) κρύβεται τό **σχέδιο ἐθνικοῦ ἀποχρωματισμοῦ** στά σχολικά βιβλία καί γενικά στήν Ἑλ-

ληνική Παιδεία. Αὐτό φαίνεται κι ἀπ' τά βιβλία τῆς κ. Δραγώνα, καί ἰδίως αὐτό μέ τίτλο **«Τί εἶν' ἡ πατρίδα μας;»**.

Ὁ γνωστός μουσικός κ. **Μίκης Θεοδωράκης** σέ ἀνοικτή ἐπιστολή του πρὸς τήν κ. Δραγώνα κοινοτοποίησε τά ἐπιχειρήματά της. Πολλοί διαφωνοῦν μέ τίς πολιτικές πεποιθήσεις τοῦ μεγάλου μουσικοσυνθέτη, ἀλλά κανεῖς δέν μπορεῖ νά διαφωνήσῃ μέ τή διαπίστωσί του:

«Ἡ πατρίδα μας ἀντιμετωπίζει τόν μεγαλύτερο ἴσως κίνδυνο στήν ἱστορία της, γιατί αὐτή τή φορά προέρχεται ἀπό τά μέσα καί ὄχι ἀπό τά ἔξω, ὅπως ἕως τώρα. Δέν ἀντιμετωπίζουμε ἐχθρικούς στρατούς μέ ὄπλα, πού τραυματίζουν καί σκοτώνουν τό σῶμα μας, ἀλλά τήν ψυχὴ μας!».

Φυσικά, ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ ἀνησυχούμε περισσότερο γιά τήν ιδεολογική πολεμική, πού στοχεύει **νά σκοτώσῃ τήν πίστι** μέσα στίς καρδιές τῶν νεοελλήνων.

Μέ θέματα σάν τήν παρουσία τῆς κ. Δραγώνα στήν κορυφή τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καί Ὁρησκευμάτων, καί σάν τό ἀφιέρωμα τῆς **«Ἐλευθεροτυπίας»** τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, δέν θάπρεπε κατ' ἐξοχήν ν' ἀσχοληθῆ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

- Μιλᾶμε γιά **Ἐκκλησία**, πού ἔργο τῆς ἔχει τήν διασφάλισι καί ἐνίσχυσι τῆς πίστεως στίς ψυχές τῶν... πιστῶν!

- Μιλᾶμε γιά Ἐκκλησία τῆς **Ἑλλάδος**, πού μαζί μέ τήν Ὁρθόδοξη, νοιάζεται καί γιά τήν ἐθνική (ἑλληνική) ταυτότητα τῶν κατοίκων αὐτῆς τῆς χώρας.

Ἄντι - Καλλικράτης!

Μείσις καί αὔξεις! Συγχρόνως προτείνονται. Γιατί νά μειώνονται οἱ **δήμοι** καί ν' αὐξάνονται οἱ **μητροπόλεις**; Τήν ἴδια ἐποχή, πού ἡ κυβέρνησις προβάλλει τόν **«Καποδίστρια 2»** (**«Καλλικράτης»**), προτείνει διά νόμου τήν αὔξησι τῶν Μητροπόλεων! Ἐχουμε διπλάσιο ἀριθμό Μητροπόλεων ἀπό ἄλλες αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, μέ διπλάσιο πληθυσμό (π.χ. ἡ Ρουμανία).

Λένε πολλοί για τόν «Καλλικράτη» τῆς τοπικῆς καί περιφερειακῆς διοικήσεως: «Όλα τὰχε ἡ Μαριωρῆ, ὁ φερετζῆς τῆς ἔλειπε»!

• Τόσα **προβλήματα** ἔχει ἡ Ἑλλάδα! Πνίγεται στά χρέη, βρίσκεται ὑπό ἐπιτήρησι τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης στά οικονομικά, δανείζεται συνεχῶς (μέ ὑψηλότομα ἐπιτόκια), δέν μπορεί νά βρῆ λύσι στό φορολογικό, ἀσφαλιστικό, συνταξιοδοτικό, κι ἀσχολεῖται μέ τόν... «Καλλικράτη»!

• Θέλει νά μειώση τούς ὑπάρχοντες 1.000 δήμους σέ 300 καί νά κάνη πάνω ἀπό δέκα τοπικές κυβερνήσεις! Σέ ὦρα πού τό **καράβι πνίγεται**, στή γέφυρα ἀσχοιοῦνται μέ τή νέα διαρρύθμισι στίς... καμπίνες! Τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια;

• Κι ἐνῶ θέλει τό κράτος νά μειώση τούς δήμους, προκαλώντας τή δυσφορία τοπικῶν κοινωνιῶν, αὐξάνει τίς Μητροπόλεις! **Διχοτομεῖ** τή Μητρόπολι Ἀττικῆς. Γιατί;

• Ἡ καλύτερη διαποίμανσις τοῦ λαοῦ δέν ἐξαρτᾶται ἀπ' τούς πολλούς δεσποτάδες, τίς πολλές μίτρες, τίς πολλές πατερίτσες καί τά πολλά μητροπολιτικά μέγαρα καί γραφεῖα. Ὁ λαός, καί δὴ τά παιδιά κι οἱ νέοι, θέλουν **πατέρες**. Δέν θέλουν δεσποτάδες. Καί πατέρας εἶναι ὁ **καλός παπάς**. Ἐν μιά ἐπισκοπῇ ἔχη κα-

λούς **πρεσβυτέρους**, τότε ποιμαίνεται ἐν Χριστῷ, καί χωρίς μεγαλοπρεπή (ἔτσι κατάντησε) δεσποτική παρουσία.

• Ἡ Μητρόπολις Ἀττικῆς δέν διαποιμάνθηκε σωστά τά τελευταῖα 35 χρόνια, διότι οἱ λεγόμενοι ἐπίσκοποι τῆς εἰσπήδησαν **«ἀλλαχόθεν»** (Ἰωάν. ι' 1). **Κλέπτες** τούς ἀποκαλεῖ ὁ Κύριος τῆς ποιμνῆς. Ὅταν δέ κλέβουν τό μείζον, τήν ποιμαντική πατρότητα, γιατί νά μή κλέβουν καί τό ἔλασσον, χρήματα ἀπ' τά παγκάρια καί τίς μονές;

• Ἡ Μητρόπολις Ἀττικῆς, καί μετά τή διχοτόμησι, δέν θά λύση τά ποιμαντικά - πνευματικά - κοινωνικά προβλήματα τοῦ λαοῦ. Ὅχι γιατί εἶναι ἐκτεταμένη, ἀλλά γιατί ὁ **κανονικός τῆς πατέρας** καί ποιμένας βρίσκεται ἐπί 35 τώρα χρόνια ὑπό ἀπηνῆ διωγμό.

Μιά ἡ εὐλογημένη λύσις: Νά κληθῆ ὁ κανονικός τῆς Μητροπολίτης **Νικόδημος (Γκατζιμούλης)** ν' ἀναλάβη τήν ποιμνη του. Κι ἐκεῖνος στή συνέχεια, ὡς «καλός ποιμήν», θά μεριμνήση.

ἽΟλοι περιμέναμε τή δίκαιη αὐτή λύσι ἀπ' τόν Ἀρχιεπίσκοπο **Ἱερώνυμο**. Γιατί δέν τήν ἐπέλεξε καί δέν τήν προέταξε, εἶναι προσωπικό του θέμα.

• Πάντως ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη ἄλλων Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων (κι ὅσοι ὑπάρχουν πλεονάζουν). Ἐχει ἀνάγκη **διακονίας** ἀμβωνος καί θυσιαστηρίου.

Δημοκρατία ἢ κλεπτοκρατία;

Μέ ἀφορμή τή λεγομένη **οικονομική κρίσι** στήν Ἑλλάδα γράφονται καθημερινῶς πολλά γιά τήν κλοπή δημοσίου χρήματος. Ὅταν ὁ ἀπ. Παῦλος ὀνομάζει τή **φιλαργυρία** «ρίζα πάντων τῶν κακῶν» (Α' Τιμ. στ' 10), ὡς πρῶτο κακό, γέννημα τῆς ἐπιθυμίας πρὸς πλουτισμό, ἀσφαλῶς θά ἐννοῆ τήν **κλοπή**.

• Κλοπή δέν κάνουν μόνο οἱ διαρρηκτες καί **ληστές**. Κλοπή κάνουν οἱ κάθε εἴδους **ύλιστές**.

• Κλοπή κάνουν καί ὅσοι δέχονται

Ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ γιά τό 2010

■ **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἡ στό Βιβλιοπ. **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτεριοῦ τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Γιά πληροφορίες στά τηλέφωνα: **2103212713** καί **2109765440**.

παράνομες ἀμοιβές (φακελλάκια, μαῦρο χρήμα κ.λπ.).

- Κλοπή κάνουν και ὅσοι ζητᾶνε χρήματα πέρα ἀπ' τὸ μισθό τους (Λουκ. γ' 14).

- Κλοπή κάνουν κι ὅσοι δέν ἀποδίδουν τούς κανονικούς **φόρους**.

- Κλοπή κάνουν, μέ νομιμοφάνεια, κι ὅσοι εἰσπράττουν **ὑπέρογκα** ποσά.

Πληρώνεται π.χ. ὁ πρόεδρος τῆς Ε. Ρ.Τ. μέ πανύψηλο μισθό, πού προκαλεῖ; Μαζί του πληρώνονται μέ πολύ μεγάλους μισθούς και... 16 σύμβουλοι του! Τί τούς θέλει τούς συμβούλους ὁ κ. πρόεδρος; Δέν ἔχει ὑπαλλήλους ἢ Ε.Ρ.Τ.;

Πληρώνονται σκανδαλωδῶς οἱ **βουλευτές** (βουλευτές); Μαζί τους σκανδαλωδῶς ἀμείβονται και οἱ ὑπάλληλοι τῆς Βουλῆς. Παίρνουν 16 μισθούς τὸ χρόνο!

- Γράφει δημοσιογράφος:

«*Αὐτά τὰ χρήματα τῆς διαπλοκῆς και τῆς κλεπτοκρατίας λείπουν ἀπό τῆ μικρῆ μας χώρα τούτη τὴν κρίσιμη ὥρα*» («Καθημερινή», 9 Ἰαν. 2010).

- Τελικά ποῖος νόμος δικαιοσύνης μπορεῖ νά ἐπιβληθῆ, ἀφοῦ ἔχει ξεριζωθῆ ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ; Ἔνας νόμος ἀπομένει, κι αὐτός ἔχει ἐπικρατήσει: Ὁ **νόμος τῆς ζούγκλας**.

Γράφει ὁ κ. Χρ. Γιανναράς: «*Εἴμαστε ἀσυγκράτητοι σέ χυδαιότητα, σέ κτηνώδη ιδιοτέλεια*.

Ἀπό χρόνο σέ χρόνο γίνεται πῶ φανερή ἢ κυριαρχία τοῦ νόμου τῆς ζούγκλας: Τὸ δίκιο τοῦ ἰσχυρότερου, ἢ καταξίωση τοῦ ἐκβιαστή, ἢ ἀποτελεσματικότητα τῆς θρασύτητας. Νόμος εἶναι ὁ τσαμπουκάς τοῦ διαδηλωτῆ, ὁ κτηνώδης ἐγωισμός τῶν ἀδίστακτων, πού ἐξουσιάζουν βασανίζοντας τούς πολλούς...

«*Όταν ἡ “δημοκρατία” ταυτίζεται μέ τὴν καταξίωση ἀντικοινωνικῶν συμπεριφορῶν, σέ τὴν τυραννία τοῦ νόμου τῆς ζούγκλας, τί ποῖο πολίτευμα νά προσβλέψουν οἱ ὄμηροι πολίτες;*» («Καθημερινή», 17 Ἰαν. 2010).

- Στό πολίτευμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπαντοῦν φυσικά οἱ χριστιανοί. Μά ὁ Χριστός βρίσκει κατάκλειστες τίς πόρτες.

Πάντως μόνο μέ τὸν Χριστό οἱ ἄνθρωποι παύουν νάναί ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον λύκος (ἄρπαγας), και γίνονται **ἀδελφοί**. Μέ τὸ Χριστό ὄχι μόνο δέν κλέβουμε, ἀλλά και δίνουμε. Μόνο ὁ Χριστός διδάσκει (και πρῶτος ἐφαρμόζει) τό: «**Μακάριόν ἐστὶ δίδόναι μαλλον ἢ λαμβάνειν**» (Πράξ. κ' 35).

Διψᾶνε, πεινᾶνε, θρηνοῦν!

Ξτομαζόμεστε γιά τῆ **σπατάλη** τῶν αἰσχροῶν **ἀποκηράτικων** ἐκδηλώσεων. Και ἀλλοῦ πεινοῦν! Στήν Ἄιτή ἑκατομμύρια ἀδελφοί μας ζοῦν πρωτοφανῆ τραγωδία. Ὁ **σεισμός** τῆς 13ης Ἰαν. (7,3 ρίχτερ) ἰσοπέδωσε σχεδόν τὴν πρωτεύουσα Πόρτ-ο-Πρένς. Ὑπάρχουν φόβου, ὅτι οἱ νεκροί θά φτάσουν τίς 200.000.

- Ἄστεγοι, πεινασμένοι, διψασμένοι, ἄϋπνοι, ζητᾶνε **βοήθεια**.

- Ὁ πόνος τους θά γίνῃ ἄραγε φρένο στή δική μας ὀρμή γιά **κατανάλωσι** και ὀργώδη διασκέδασι;

Ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος προέλαυε στήν ἔρημο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κι ὁ στρατός διψοῦσε, κάποιος τοῦ πρόσφερε ἕνα λαγῆνι νερό. Ἐκεῖνος τό ἔχυσε μπροστά στά μάτια ὄλων. Γιά νά δείξῃ ὅτι θυσιές δέν κάνουν μόνο οἱ στρατιῶτες, ἀλλά και ὁ βασιλιάς.

- Ὁ δικός μας **Βασιλιάς** θυσιάστηκε. Ἐμεῖς τί θά θυσιάσουμε γιά τούς **πονεμένους τῆς Ἄιτῆς**;

Ὁ τόμος τοῦ 2009

Κυκλοφόρησε ὁ τόμος τοῦ «Βαπτιστοῦ» τοῦ προηγούμενου ἔτους (2009). Τιμᾶται μέ τὰ ταχυδρομικά 12 €.

Πρός διάθεσι ὑπάρχουν και τόμοι προηγούμενων ἐτῶν.

Πωλοῦνται, ὅπως και τὰ βιβλία τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη, στό βιβλιοπωλεῖο «Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Ἁγ. Δημήτριου (Μπραχάμι). Και στά Γραφεῖα μας, Χριστοκοπίδου 12 (Ψυρρή-Μοναστηράκι).